

Szabó J. Róbert lelképásztor

EGYEDÜL HIT ÁLTAL!

Alapige: Róma 1,17.

Bevezetés

Néhány évvel ezelőtt egy nagy amerikai magazin, érdekes felmérés eredményeit tette közzé. Arra kértek 16 híres amerikait – színészeket, volt szenátorokat, média személyiségeket –, hogy mondják el, mit tesznek annak érdekében, hogy nyugalmat találjanak ebben a stresszes és békétlen világban. A híres amerikaiak családi összejövetelekről, magányos csónakázásról, a tengerpart homokjáról, csendes és kietlen vidékekről, fényűző wellness szállókban eltöltött hetekről írtak. S bár feleleteik nagyon különbözőek voltak, mégis volt bennük *egy* közös vonás: mindegyik híresség arról a békességről beszélt, amelyre úgy találhat az ember, ha egy bizonyos időre az ember kilép és kizárja magát a világból, és elmenekül annak békétlensége, nyüzsgése, és zaja elől.

De mi történik akkor, ha a zaj, a békétlenség nem körülöttünk, hanem bennünk tombol? Hová menekülhet akkor az ember? Hiába vesz körül a család, hiába megyek el egy magányos helyre, a csend inkább felerősíti bennem a békétlenséget, nem hogy lecsendesítené. Őszinte pillanatainkban, mélységeinkben, tragédiákban, családi és munkahelyi gondok között mindannyian éreztük már, hogy nem találunk békességet attól, hogy bezárjuk magunkat a csendbe, ha kilépünk a tömegből, és kizárjuk az életünkből a zavaró embereket és zavaró hangokat.

Mindannyiunk lelkében ott zakatol valami mély, felkavaró békétlenség, amely nem a külső hatásoktól, hanem azoktól függetlenül is létezik bennünk. Ettől van, hogy néha nem találjuk a helyünket, hogy nem érezzük jól magunkat a bőrünkben. Miért? Honnan van bennünk ez a felkavaró békétlenség, amely nem enged nyugodni bennünket?

1.

Pál a Rómában élő keresztényeknek olyan békességről beszél, amely nem a külső körülmények hatásától és változásától függ.

Az ember békétlenségének az oka ugyanis nem külső dolgoktól függ! Mi történik akkor, ha egy tó vizébe beledobunk egy követ? Felkavarja az az egész tavat? Nem annyi történik csupán, hogy egy pillanatra fodrozódni kezd a tó vízének felszíne ott, ahol a kő belesett, de a tó egészén és mélyén ugyanaz a nyugalom uralkodik, mint azelőtt? A külső dolgok befolyásolják az életünket, hatással vannak ránk, de a békességünk kulcsa az, hogy mi uralkodik ott lenn a lelkünk mélyén! Ahhoz, hogy olyan békességre találjunk, amely minden körülmények között megmarad, még a nagy próbák között is, akkor a lelkünk mélyén kell rendnek lennie. Ott kell történnie valaminek.

Pál apostol pedig pontosan ilyen békességről beszél! Egy olyan békességről, amely egy mély *belső változásnak* az eredménye. Egy belső változás, amelyet nem mi erőlködünk ki magunkból. Ha vakbélgyulladásunk van, akkor nem kérdés mi magunkat nem

tudjuk megműteni. Még akkor sem, ha orvosok vagyunk, akik tisztában vannak azzal, hogyan is kell egy vakbelet kioperálni. Éppen így, arra is képtelen vagyunk, hogy magunktól békére találjunk. Elutazhatunk a világ legnyugisabb helyére, kikapcsolhatjuk a mobilunk akár egy hónapra is, de ezektől nem lesz békésebb az életünk.

Pál azt mondja: *Istennel kell megbékélnünk*, mert békétlenségünk, nyugtalanságunk valódi oka az, hogy rendezetlen az Istennel való kapcsolatunk.

2.

Talán három éve hallottam a rádióban, hogy Németországban fellendült a szerzetes-rendek felé irányuló túrizmus. Az emberek néhány hétre elvonulnak a világtól, elmélkedni, elcsendesedni, hogy lenyugodjanak. Mások hosszú zarándok utakra vállalkoznak, hogy – kis túlzással – meneteljék magunkból a stresszt, és rátaláljanak valami mély lelki békére. Mások másfajta mély spirituális (lelki) élményeket keresnek, hogy megleljék elvesztett lelki egyensúlyukat. Az emberek ma drága pénzen akarják megvásárolni lelki békéjüket, akik megengedhetik maguknak, azok wellness szállodákba mennek, egzotikus utazásokra fizetnek be, drága lelki tréningekre, tanfolyamokra, lelki gyakorlatokra iratkoznak be. Ezekben a próbálkozásokban szintén az a közös, hogy az gondolat áll mögöttük, hogy az embernek kell azért tennie valamit, hogy békességre és megnyugvásra találjon. Pál apostol ezzel ellentétben arról írt, hogy a békesség, amelyet kaphatunk, olyan békesség, amelyet egyedül Isten ajándékozhat az embernek. Mi ezért „csak” annyit tehetünk, hogy elfogadjuk azt.

Az Istennel való megbékélés tehát ajándék, kegyelem, sem nem érdem, sem nem jószág, sem nem alkalmasság, sem nem teljesítmény függvénye. Ajándék, amely egyedül csak hit által és hitben lehet a miénk.

3.

Ez a hit, amely szintúgy Isten ajándéka, akár csak a kegyelem. Isten az egyik kezével ajándékozta nekem a kegyelmét, a másik kezével pedig a hitet, amely képessé tesz arra, hogy elfogadjam kegyelmét.

Ez a hit azonban nem vallásosságot jelent, nem annyit, hogy „*hiszem, hogy létezik valamilyen Isten*”. De nem is csak annyit jelent, hogy valamely felekezethez tartozom, vagy morálisan tisztességes vagyok, vagy bizonyos egyházi tanokat elfogadok, mert igaznak tartom őket, és nem is egy bizonyos titkos tudást jelent, ami mások föle helyez. És nem is csak azt jelenti, hogy megkereszteltek egyszer régen valamikor.

Ez a hit, ami által képessé válok elfogadni Isten ajándékát: a kegyelmet, amely által megtalálhatom lelkem igazi békességét. Ez a hit azt jelenti, hogy megnyitom a lelkemet, és teljes bizalommal **odaadom magam** annak a **Jézus Krisztusnak**, amikor „... *még erőtlenek voltunk, a rendelt időben halt meg (...) az istentelenekért*”, Aki „*már akkor meghalt értünk, amikor még bűnösök voltunk*”. (Róma 5,6.8)

A bűn az a szakadék, ami közénk és Isten közé áll. Nem pusztán egy erkölcsileg elítélhető gonosz cselekedet, hanem egyetlen hatalmas **NEM** mindarra, Aki Isten! Lázadás, tudatos ellenállás, ellentmondás, sőt tagadása minannak, Aki Isten, és amit Ő képvisel. A bűnt pedig nem lehet csupán egyetlen bocsánatkéréssel elintézni!

[Nevezd meg! – Ne add el! – Így add tovább!](#)

Jézus pedig azért jött erre a világra, hogy az életét adja helyettünk, miattunk és értünk, hogy Istennel újra rendeződhessen a viszonyunk, és rátaláljunk a valódi, minden körülménytől független békességre. Jézus bűnhődött, hogy nekünk békességünk (üdvösségünk) legyen! Nem azért ment tehát meg engem Isten, mert hiszek, hanem azért köt békét velem, mert hit által elfogadtam azt a kegyelmet, amit Krisztus az Ő vérére szerzett nekem.

4.

Egyszer egy ember, aki nem tudta megérteni, hogy az Istennel való megbékélésért nem tehet semmit, elment a lelkipásztorához. Elmondta, hogy ő úgy gondolja, hogy valamit csak kell tennie azért, hogy Isten észrevegye és elfogadja őt. Azt akarta megkérdezni, hogy mégis mi az, amit tennie kellene azért, hogy Isten szeresse őt, és végre békességre találjon lelke számára.

A lelkipásztor irodájában volt egy hőmérő, levette azt, és odaadta ennek az embernek, akitől közben ezt kérdezte: *„Mondja, a hőmérő csinálja az időjárást? Ha lehűtöm, vagy felmelegítem, akkor az időjárás automatikusan igazodni fog ahhoz a hőmérséklethez, amit a hőmérő mutat?”*

„Jó lenne!” – felelte mosolyogva a férfi. – *„De ez a dolog nem így működik!”* Ekkor a lelkész ezt felelte: *„Látja, ahogyan nem a hőmérő csinálja az időjárást, úgy nem a cselekedeteink szerzik az üdvösséget. A cselekedeteink csak jelzik, hogy megbékéltett-e bennünket önmagával, üdvösségünk van-e, vagyis hogy hiszünk-e igazán a Krisztusban!”*

„Zákeus hitéről meggyőződhetett mindenki, mert az azelőtt zsugori, szívtelen ember elindult fölkeresni mindazokat, akiket megkárosított és négyszeresét adta vissza annak, amit elvett tőlük. Mindenki láthatta, hogy ezzel az emberrel történt valami. A keresztfán hitre ébredt lator a Krisztusban való hit által a legnagyobb fölismerésre jut, a legnehezebbre: arra, hogy méltán szenved, megérdemelte a sorsát! Kimondhatatlanul nagy dolog, amikor valaki el tudja fogadni Isten kezéből a legkeservesebb sorsot is. Világos bizonyosága ez az igazi hitnek! A filippibeli börtönőr vizet melegít és megmossa a véres sebeit annak a rabnak, akit őriznie kellett. Mekkora változás egy ember egész magatartásában! Mi történt vele? Hit által elfogadta Isten kegyelmét, aki a Krisztusban Ő hozzá is lehajolt és megmosta lelkének a véres foltjait az Ő vérével!” (Joó Sándor nyomán)

Befejezés

Sola Gratia, Sola Fide, azaz egyedül kegyelemből, egyedül hit által. A Biblia alapján kijelenthetjük tehát, az üdvösség nem emberi teljesítménytől, hanem Isten kegyelmétől függ. Valljuk, hogy Isten minket egyedül Krisztus kereszthaláláért mentett fel a halálos ítélet alól, ezt semmivel sem tudjuk kiérdemelni, mert ezt kegyelemből kapjuk ajándékként. Az üdvözítő kegyelmet pedig kizárólag hit által nyerhetjük el, bármilyen jó cselekedet szükségessége és hozzáadása nélkül. Mert a hit nem egy emberi reakció, hanem Isten munkája a kegyelem által. Ámen!

[Nevezd meg! – Ne add el! – Így add tovább!](#)